

KATUVALOJEN RAKENTAMINEN RÄÄKKYLÄN KIRKONKYLÄÄN KUN MENET TÄHÄN KYLÄÄN VARO HENKEÄSI!

Näin otsikoi lauantain joulukuun 18 päivän 1971 **Karjalan Maa** -lehti. Aihe tuohon raflaavaan otsikkoon oli se, että saman viikon aikana kuoli Rääkkylän kirkonkylässä kaksi koululaista liikenneonnettomuudessa. Keskiviikkona 15.12.1971 kansalaiskoulun kuudesluokkalainen koulutyttö ja kaksi päivää myöhemmin 17.12.1971 seurasi sama kohtalo hänen koulutoveriaan kahdeksaluokkalaista koulupoikaa. Onnettomuuspaikkojen väliä oli n. 1,5 km. Molemmat onnettomuudet sattuivat pimeän aikana koulutyön päätyttyä.

Karjalan Maa kysyy. ”Mistä tämä synkkä tilanne johtuu? Johtuvatko syyt kunnanvaltuutettujen erimielisyyksistä? Onhan kirkonkylän katuvaloista riideltä valtuustossa jo ainakin viisi vuotta ja yhä vielä ovat raitit iltaisin pimeänä. Onko syytä myös puuttuvissa nopeusrajoituksissa? Jalkakäytävääkään kirkonkylän kapeilla teillä ei vielä ole olemassa. Tarvittiinko kahden koululaisen kuolema, ennen kuin valtuutetut suostuvat myöntämään talousarvioon määrärahan kirkonkylän teiden valaisemiseen, että siihen samalla kytketään Rasivaaran kylän tien valaistus.”

Karjalan Maan, Karjalaisen ja paikallislehti Kotiseutu-uutisten joulukuun lopun 1971 kirjoituksista ja kunnanhallituksen ja -valtuuston pöytäkirjojen asiatietojen perusteella voin nyt kirkonkylän katuvalojen rakentamisiongelmissa ”muistella” seuraavia asioita. Omia muistojakin on tuosta joulukuun 1971 lopusta.

Katuvaloja kirkonkylään yritettiin saada jo vuodesta 1964 lähtien. Asiassa päästiin sen verran eteenpäin, että vuonna 1966 metallialan ammattikurssilla tehtiin katuvaloja varten metallipylväät. Viisi vuotta varastossa seisonet pylväät olivat pariin kertaan ruostesuojattukin. Pystyyn niitä ei saatu, valtuuston hylättyä vuosi vuodelta talousarvioon esitetyn katuvalojen rakentamismäärärahan. Päätösesitys on kaatunut siihen, että valtuustossa on vaadittu katuvaloja samanaikaisesti Rasivaaran keskustaan.

Kun tuohon aikaan suurissa taloudellisissa vaikeuksissa olleella kunnallamme ei ole ollut mahdollisuutta samanaikaisesti toteuttaa molempia hankkeita, on katuvalojen saaminen kirkolle vuodesta vuoteen siirtynyt.

Aikaisemmassa kirjoituksessani muistelin 1950-luvun kunnallishallinnon ristiriitoja. Tuolloin vaadittiin jopa kuntakeskuksen siirtämistä kirkolta Rasivaaraan. Näitä muistelukirjoituksiani varten olen lukenut valtuuston ja hallituksen vuosien 1940 ja 1950 pöytäkirjoja. Niistä olen havainnut, että monet hankkeet on pitänyt toteuttaa yhtä aikaa kirkolla ja Rasivaarassa. Esimerkkinä vaikkapa ensimmäiset urheilukentät, jotka rakennettiin vuonna 1952. Ilmeisesti tämä katuvalojenkin rakentaminen 1960-luvulla oli ”jälkimaininkeja” tuosta ajasta.

Kirkonkylää 1960-luvulla. Toinen onnettomuuksista tapahtui tiellä nykyisen virastotalon kohdalla, jossa kuvassa näkyy vaarallinen mäennyppylä. Kuva: Rääkkylä-Seura.

Joulukuun viimeisenä päivänä 1971 valtuuston kokous hyväksyi yksimielisesti kunnan vuoden 1972 talousarvion, joka sisälsi määrärahan kirkonkylän katuvalojen rakentamiseksi. Kirkonkylän valaistuksen osalta keskusteltiin sen verran, että rasivaaralainen valtuutettu Toivo Toropainen jopa kiirehti kirkonkylän katuvalojen rakentamista. Valtuutettu Eero Kurki puheenvuorossaan on tuonut esille, ettei Rasivaara-kirkonkylän skismakaan enää ole esteenä valojen saamiseksi kirkonkylään. Lehtitietojen mukaan monet muutkin valtuutetut puheenvuoroissaan ovat todenneet, että kiistasta näiden kahden keskuksen välillä näyttää olevan päästyn. Kunnanjohtaja näyttää lausuneen, että

tulevana kesänä valmistuviin vanhustentaloihin tulee n. 40 vanhaa ihmistä maaseutualueelta, jotka eivät ole tottuneet liikenteen ”hyrinään”. Ellei valoja ja nopeusrajoituksia sekä kävelyteitä saada pikaisesti, niin mitä onkaan odotettavissa kun tällainen määrä ihmisiä tulee kirkonkylän teiden käyttäjiksi. Puheisiin ja päätöksentekoon saattoi vaikuttaa sekin, että lasten liikennekuolemista oli kulunut vasta pari viikkoa.

Nopeusrajoituksista oli jo paljon aikaisemmin tehty esitykset niistä päättävälle viranomaisille. Päätökset tulivat nopeasti.

Paksunniemen tien uudelleen rakentaminen oli Rääkkylän valtiolle esitetyissä tiehankkeissa. Ensimmäinen esitys oli tie- ja vesirakennushallitukselle tehty jo 1962. Tiessä kansalaiskoululle mentäessä tuossa liikevirastotalon seutuvilla oli melkoinen mäennyppylä. Koulupoika menehtyi tuossa kohden.

Tapahtunutta kahden lapsen kuolemaa käytimme hyväksi kiirehtiessämme valtiolle tekemää esitystämme Paksunniemen tien rakentamiseksi. Läänimme maaherra Esa Timonen toimi vuonna 1970 työvoimaministerinä ja vuosina 1971-1972 liikenneministerinä. Kunnanvaltuuston puheenjohtaja Osmo Hirvonen, kunnanhallituksen jäsen Arvo Kurki ja kunnanjohtaja pääsivät heti vuoden alussa ministerin puheille esittämään Paksunniemen tien rakentamisen aloittamista kiireellisenä. Maakunnan miehenä Esakin tunsu Rääkkylän traagiset joulun alun tapahtumat. Rakentamispäätös saatiin ja tie valmistui liikennöitävään kuntoon jo vuonna 1972.

Ilkka Simanainen

lokakuussa 2013

Lähteet:

Kunnanvaltuuston ja -hallituksen pöytäkirjat

Sanomalehdet Karjalan Maa, Karjalainen ja Kotiseutu-uutiset